

Na scénu vstoupil nový
mistrovský vypravěč.

MICHAEL J. SULLIVAN, SPISOVATEL

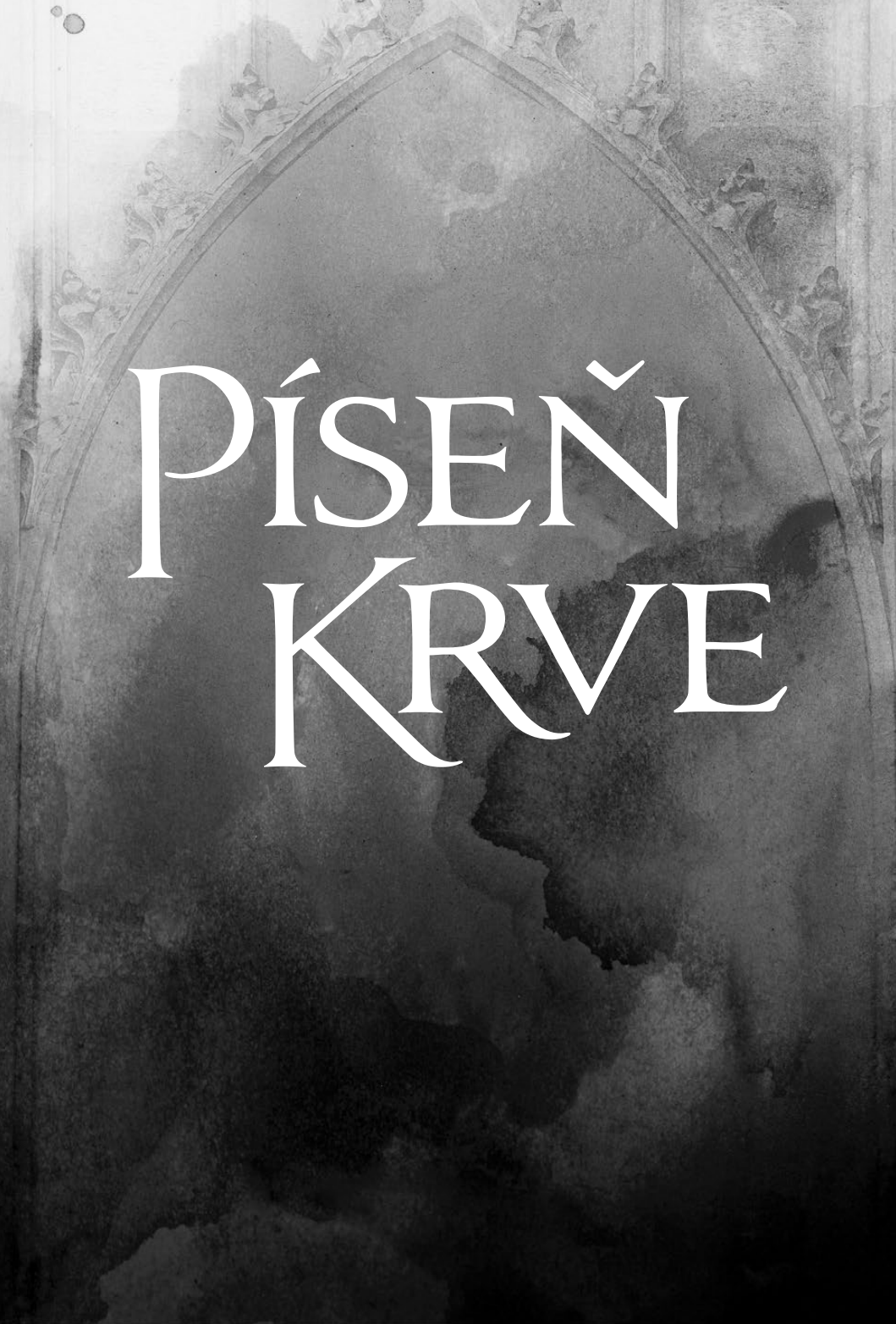
ANTHONY RYAN

PÍSEŇ KRVE

STÍN KRKAVCE: KNIHA PRVNÍ

BESTSELLER NEW YORK TIMES

HOST

PÍSEŇ
KRVĚ

ANTHONY RYAN

PÍSEŇ
KRVĚ

BRNO 2014

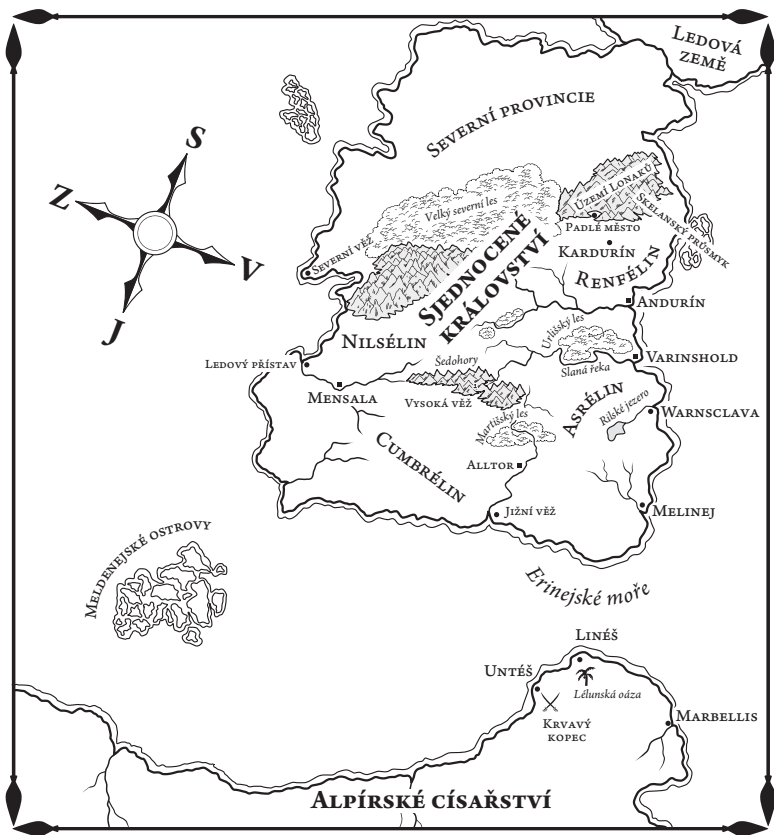
Blood Song: A Raven's Shadow novel I
Anthony Ryan

Copyright © 2011 by Anthony Ryan
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with The Berkeley
Publishing Group, a member of Penguin Group (USA) LLC,
a Penguin Random House Company

Map art copyright (Sjednocené království,
Alpírské císařství) © by Anthony Ryan
Map art copyright (hlavní mapa) © by Steve Karp,
based on an original by Anthony Ryan
Cover art © Dorothea Bylica, 2014
Translation © Jakub Kalina, 2014
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-452-2 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-453-9 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-454-6 (Formát MobiPocket)

*Věnováno tátovi, který mi nikdy
nedovolil nic vzdát*

ČÁST PRVNÍ

*Stín krkavce
halí mé srdce
a mrzne pod ním proud mých slz.*

SORDAJSKÁ BÁSEŇ, AUTOR NEZNÁMÝ

VERNIEROVY ZÁPISKY

Měl mnoho jmen. Přestože mu ještě nebylo třicet let, za svůj krátký život si vysloužil celou řadu titulů. Pro šíleného krále, který ho poslal vyhledat nás, byl rytířem, muži, kteří pod jeho vedením procházeli útrapami válek, ho nazývali Mladý jestřáb, jeho cumbrelínští nepřátelé mu neřekli jinak než Temný rytíř, a jak jsem se měl dozvědět mnohem později, pro tajemné kmeny z Velkého severního lesa byl znám jako Beral Shak Ur — Stín krkavce.

Moji lidé ho však znali jen pod jediným jménem a právě to mi opakovaně znělo v hlavě toho dopoledne, kdy ho přivezli do přístavu: Vrah Nadějného. Brzy zemřeš a já budu u toho, Vrahu Nadějného.

Ačkoli byl určitě vyšší než většina ostatních mužů, překvapeně jsem si uvědomil, že navzdory všem historkám, které o něm kolovaly, to není žádný obr. Rysy měl sice výrazné, ale jen těžko o něm bylo možno říct, že je přitažlivý. Tělo měl svalnaté, ale vůbec ne tolik, jak se o něm povídalo. Jediným rysem, který dostal všem legendám, byly jeho oči: černé jako uhel a pronikavé jako oči jestřába. Říkalo se, že jimi člověku dohlédne až do duše a že před jeho pohledem se žádné tajemství neschová. Nikdy jsem tomu nevěřil, ale když jsem ho teď viděl, pochopil jsem, proč tomu jiní uvěřili.

Vězeň byl obklopen příslušníky císařské armády, kteří se s kopími v rukou rozhlíželi přísnými pohledy po okolním davu. Přihlížející ovšem zůstávali v klidu. Zastavovali se a muže si prohlíželi, když ho vezli okolo, nijak ale nepokřikovali, nesnažili se vězně napadat ani po něm nic neházeli. Uvědomil jsem si, že toho muže znají. Na krátký čas vládl jejich městu a dovedl do něj cizí armádu, přesto jsem však v jejich tvářích neviděl žádný hněv ani touhu po pomstě. Většinou se tvářili zvědavě. Co tady dělá? A jak je možné, že je vůbec naživu?

Průvod se zastavil na molu a vězeň seskočil z koně, aby mohl být odveden k připravené lodi. Odložil jsem poznámky, vstal jsem ze svého místa na sudu s kořením a kývl na kapitána. „Uctívá poklona, pane.“

Kapitán, zkušený důstojník císařské armády s bledou jizvou na tváři, která se skvěla na jeho ebenové kůži typické pro obyvatele jižních oblastí císařství, mi pokývl v odpověď s nacvičenou zdvořilostí. „Lorde Verniere.“

„Věřím, že vaše cesta proběhla hladce.“

Kapitán pokrčil rameny. „Víceméně. V Jesserii jsme museli srazit pár hlav, tamní obyvatelé si chtěli mrtvolu Vraha Nadějného pověsit na věž kláštera.“

Zakroutil jsem nad tou neposlušností hlavou. Ve všech městech, kterými měl vězeň projíždět, byl vyhlášen císařský edikt, jehož obsah byl jednoznačný: Vrahu Nadějného nesmí nikdo ublížit. „Císař se o tom dozví,“ ujistil jsem ho.

„To je na vás, ale byla to jen maličkost.“ Pak se otočil k vězni. „Lorde Verniere, představuji vám císařského vězně Vélina Al Sornu.“

Úředně jsem na toho vysokého muže kývl, jeho jméno mi znělo v hlavě jako refrén. Vrah Nadějného, Vrah Nadějného... „Uctivá poklona, pane,“ přinutil jsem se k pozdravu.

Na okamžik se jeho černé oči střetly s mými. Byl to pronikavý a zkoumavý pohled. Napadlo mě, jestli přece jen není něco pravdy i na těch pošetilých pověrách o tom, že v pohledu onoho barbara je nějaké kouzlo. Skutečně viděl člověku až do duše? Od války kolovaly o Vrahu Nadějného a jeho záhadných schopnostech různé pověsti. Prý umí hovořit se zvířaty nebo řídit počasí a rozkazuje Bezejmenným. Jeho meč potřísněný krví padlých nepřátel se v boji nikdy nezlomí. A nejhorší je, že se svými lidmi vyzývá mrtvé a stýká se se stíny svých předků, aby na svět přivolal ty největší pohromy. Moc jsem těm povídačkám nevěřil a obhajoval jsem si své přesvědčení otázkou: kdyby Severané skutečně vládli tak mocnými kouzly, jak by potom mohli z našich rukou utrpět tak drtivou porážku?

„Pane.“ Vélín Al Sorna měl hrubý hlas a mluvil s těžkým přízvukem. Alpířtinu se naučil ve vězení a hlasivky měl nepochybně zhrublé od toho, jak celé roky překřikoval řinčení zbraní a řev padlých ve stovkách bitev, z nichž jedna mě připravila o mého nejbližšího přítele a naše císařství o budoucnost.

Obrátil jsem se ke kapitánovi. „Proč jste ho spoutali? Císař rozkázal, že s ním má být zacházeno uctivě.“

„Lidem se nelíbilo, když ho viděli bez pout,“ vysvětloval kapitán. „Vězeň sám navrhl, abychom předešli potížím a svázali ho.“ Přešel k Al Sornovi a pouta mu uvolnil. Vysoký muž si zjizvenýma rukama třel zápěstí.

„Lorde!“ ozval se výkřik z davu. Když jsem se otočil, uviděl jsem, že směrem k nám spěchá zavalitý muž v bílém rouchu. Od nezvyklé námahy byl celý zpocený. „Věnujte mi chvílku, prosím!“

Kapitán sáhl po šavli, ale Al Sorna se na toho tělnatého muže usmál. „Guvernére Aruane.“

Oblitoustlý muž se zastavil a utíral si pot z čela krajkovým kapesníkem. V levé ruce nesl dlouhý předmět zabalený v plátnu. Kývnutím pozdravil mě i kapitána, ale pak promluvil přímo k vězni. „Lorde. Nedoufal jsem, že vás ještě někdy uvidím. Daří se vám dobře?“

„Daří, guvernére. A vám?“

Zavalitý muž roztáhl prsty pravé ruky, krajkový kapesník mu visel na palci a na každém prstě se mu leskl prsten. „Už nejsem guvernér. Teď jsem jen obyčejný kupec. Obchody nejdou jako dřív, ale snažíme se.“

„Lorde Verniere,“ obrátil se Vélín Al Sorna ke mně. „Tohle je Holus Nester Aruan, bývalý guvernér města Liněše.“

„Těší mě, pane.“ Aruan se mým směrem mírně poklonil.

„Potěšení na mé straně,“ odpověděl jsem formálně. Takže tohle byl muž, jemuž Vrah Nadějného vzal město z rukou. Skutečnost, že se Aruan nestáhl z veřejného života, se po válce stala předmětem mnoha diskuzí, ale císař (kež ho bohové zachovají v jeho moudrosti a dobrotě) mu ve světle mimořádných okolností, jež se udály během okupace Vraha Nadějného, udělil milost. Ta se nicméně nevztahovala na jeho funkci guvernéra.

Aruan se otočil zpátky k Al Sornovi. „Těší mě, že se opět shledáváme. Psal jsem císaři a žádal jsem pro vás milost.“

„Já vím, váš dopis četli při procesu.“

Ze soudního zápisu jsem věděl, že Aruanův dopis, jímž se jeho pisatel vystavil velkému riziku, patřil k důkazům o neobvyklých projevech velkorysosti a milosti Vraha Nadějného během války. Císař si vše trpělivě vyslechl a pak prohlásil, že vězeň je souzen za své zločiny, nikoli za své zásluhy.

„Vaše dcera se má dobře?“ zeptal se vězeň Aruana.

„Moc dobře, letos v létě se vdala. Vzala si neschopného syna lodáře, ale co má ubohý otec dělat? Díky vám je aspoň naživu, aby mi mohla zlomit srdce.“

„To rád slyším. O té svatbě samozřejmě, ne o vašem zlomeném srdci. Nemám pro ni ovšem žádný dárek kromě přání všeho dobrého.“

„Já vlastně sám přišel s dárkem, lorde.“

Aruan podal Vrahu Nadějného s vážným výrazem a oběma rukama dlouhý předmět zabalený v plátnu. „Slyšel jsem, že ho budete brzy zase potřebovat.“

Seveřan na okamžik viditelně zaváhal, pak si vzal balíček a zjizvenýma rukama ho rozvázal. Pod plátnem se skrýval neobvyklý meč. Ostří kryté pochvou měřilo necelý yard a bylo úplně rovné, na rozdíl od zahnutých čepelí, které upřednostňovali alpirští vojáci. Rukojet chránila jednoduchá kruhová záštita a jedinou ozdobu celé zbraně představovala prostá ocelová hlavice. Jílec i pochva byly poseté řadou škrábanců a vrypů vypovídajících o letech intenzivního používání. Rozhodně to nebyla ceremoniální zbraň a já si s hrůzou uvědomil, že to je jeho meč. Meč, který k našim břehům přivezl on. Meč, který z něj udělal Vraha Nadějného.

„Vy jste si ho nechal?“ koktal jsem zděšeně směrem k Aruanovi.

Tělnatý muž se ke mně otočil s ledovým pohledem. „Má čest mi nic jiného nedovolila, pane.“

„Děkuji vám,“ řekl Al Sorna dřív, než jsem stihl znovu vyjádřit své rozhořčení. Potěžkal meč v ruce a já si všiml, jak kapitán gardy ztuhl, když Al Sorna zbraň povytáhl z pochvy a přešel palcem po čepeli. „Pořád je ostrý.“

„Dobře jsem se o něj staral. Pravidelně jsem ho olejoval a brousil. Mám ještě jednu drobnost.“ Aruan natáhl ruku. V jeho dlani ležel rubín, pečlivě broušený drahokam střední velikosti, nepochybně jeden ze vzácnějších klenotů z rodinné sbírky. Znal jsem příčinu Aruanovy vděčnosti, ale jeho očividná náklonnost k tomu barbarovi i hrozivá přítomnost meče mě stále znepokojovaly.

Al Sorna s rozpačitým výrazem vrtěl hlavou. „Guvernére, to nemohu...“

Přistoupil jsem k němu blíž a tiše jsem mu připomněl: „Prokazuje vám větší čest, než si zasloužíte, Seveřane. Když odmítnete, urazíte ho a sám se znemožníte.“

Probodl mě svýma černýma očima a pak se usmál na Aruana: „Takovou velkorysost nemohu odmítnout.“ Vzal si drahokam. „Budu ho bedlivě střežit.“

„Doufám, že ne,“ odpověděl Aruan se smíchem. „Muž si drahokam ponechává jen tehdy, když ho nepotřebuje prodat.“

„Vy tam!“ křikl hlas z lodě zakotvené kousek od nás. Byla to poměrně velká meldenejská galéra, podle počtu vesel a šířky trupu šlo spíš o nákladní

lod' než o jeden z jejich bájných válečných korábů. Z přídě na nás mával podsaditý muž s hustým černým plnovousem. Červený šátek na jeho hlavě prozrazoval, že to je kapitán. „Odvedte Vraha Nadějného na palubu, vy alpirští psi!“ zařval s typickou meldenejskou zdvořilostí. „Jestli tam budete ještě chvilku postávat, přijde odliv!“

„Je čas vydat se na cestu k ostrovům,“ upozornil jsem vězně a začal si sbírat své věci. „Neměli bychom si kapitána pohněvat.“

„Takže je to pravda?“ zeptal se Aruan. „Jedete na ostrovy bojovat o lady?“ Tón jeho hlasu se mi moc nelíbil, zněl až příliš obdivně.

„Je to pravda.“ Vrah Nadějného Aruanovi pevně stiskl ruku, kývl na kapitána císařské armády a pak se obrátil ke mně. „Lorde. Půjdem?“

„Možná seš jeden z prvních, kdo císaři každé den líbaj nohy, ty pisálku,“ zabodl mi kapitán prst do hrudi, „ale tahle lod' je můj království. Dávej si na mě pozor, protože bys taky moh celou plavbu strávit připoutanej k hlavnímu stěžni.“

Zrovna nás dovedl do naší „kajuty“, kterou nám pomocí látkových zástěn vyhradili přímo v nákladovém prostoru lodi, nedaleko přídě. Pach mořské vody se tady mísil s těžkou, nasládlou směsicí vůně ovoce, sušených ryb a spousty druhů koření, jímž je říše proslulá. Měl jsem co dělat, abych se z toho nepozvracel.

„Jsem lord Vernier Ališi Someren, císařský kronikář, První z Učených a ctěný služebník císaře,“ zahuhlal jsem zpoza kapesníku, který jsem si přidržel u nosu. „Jsem také vyslanec Rady Loďářů a oficiální doprovod císařského vězně. Jestli se mnou nebudete nakládat uctivě, vy piráte, vmžiku přivolám na palubu dvacítku mužů, kteří vás zbičují před vaší posádkou.“

Kapitán se ke mně naklonil. Ač se to zdálo neuvěřitelné, jeho dech páchl ještě hůř než nákladový prostor. „Tak tady budu mít jednadvacet mrtvol, který na moři předhodím velrybám, ty pisálku.“

Al Sorna dloubl nohou do jedné z dek rozložených na podlaze a zběžně se rozhlédl. „Tohle nám bude stačit. Budeme potřebovat jen něco k jídlu a vodu.“

Vzteky se mi napřímily všechny chlupy na těle. „Vy vážně uvažujete o tom, že budeme spát v téhle krysí díře? Vždyť je to tady odporné.“

„Měl byste si vyzkoušet vězení. Tam je taky spousta krys.“ Pak se obrátil ke kapitánovi. „Nádrž s vodou je na přední palubě?“

Kapitán si obtloustlým prstem probíral hustý plnovous, pozoroval toho vysokého muže a bezpochyby uvažoval, jestli si z něj dělá legraci a jestli by ho dokázal zabít, kdyby musel. Na alpířském severním pobřeží mají jedno přísloví: klidně se otoč zády ke kobře, ale nikdy ne k Meldenejci. „Takže ty seš ten, co se má bít se Štítem? V Ildere na tebe vypsalí kurz dvacet ku jedný. Myslíš, že bych si na tebe měl vsadit? Štít je ten nejlepší šermíř na ostrovech, prej dokáže šavlí přeseknout mouchu vejpuř.“

„Taková pověst mluví za vše.“ Vélín Al Sorna se usmál. „Tak kde je ta nádrž?“

„Je tamhle. Máte jednu kalabasu na den, víc ne. Nenechám svou posádku bez vody kvůli takovým dvěma, jako jste vy. Jídlo dostanete v kuchyni, jestli vám nevadí jíst se spodinou.“

„Bezpochyby už jsem jedl i s horšími. Jestli potřebujete pomoc u vesel, nabízím se.“

„Už jsi někdy vesloval?“

„Jednou.“

Kapitán na to jen zabručel: „My to zvládnem.“ Otočil se k odchodu a přes rameno k nám ještě zamumlal: „Do hodiny vyplujem. Ne abyste někde překáželi, dokud se nedostaneme z přístavu.“

„Ten ostrovní barbar!“ soptil jsem, zatímco jsem si vybaloval svoje věci a rozprostíral před sebou brky a inkoust. Ještě než jsem se posadil na deku, abych napsal dopis pro císaře, podíval jsem se, jestli pod ní nejsou nějaké krysy. Chystal jsem se císaři podrobně vylíčit, jak mě pirát urazil. „Ten už v žádném alpířském přístavu nezakotví, to si pamatujte.“

Vélín Al Sorna se posadil a opřel se o stěnu lodního trupu. „Mluvíte mým jazykem?“ zeptal se řečí Severanů.

„Studoval jsem mnoho jazyků,“ odpověděl jsem mu zrovna tak. „Sedmi hlavními jazyky císařství mluvím plynně a ovládám ještě pět dalších.“

„Ohromující. Znáte jazyk Sordajů?“

Zvedl jsem hlavu od pergamenu. „Sordajů?“

„Kmen Sordajů z Velkého severního lesa. Slyšel jste o něm?“

„Moje znalosti severských barbarů jsou velmi omezené. Přesto ale necítím potřebu si je jakkoli doplňovat.“

„Přestože jste učený muž, zdá se, že si ve své nevědomosti libujete.“

„Věřím, že teď mluvím za celý náš národ, když řeknu, že bychom si přáli, abyste vy nevěděli o nás.“

Muž naklonil hlavu na stranu a prohlížel si mě. „Slyším z vašeho hlasu nenávist.“

Nevšímal jsem si ho a můj brk rychle kmital po pergamentu, když jsem sepisoval formální úvod dopisu pro císaře.

„Vy jste ho znal, že?“ pokračoval Al Sorna.

Můj brk se zastavil. Přesto jsem mu nepohlédl do očí.

„Znal jste Nadějného.“

Odložil jsem brk a vstal jsem. Najednou se mi ten puch a blízkost tohoto barbara zdály nesnesitelné. „Ano, znal jsem ho,“ zavrčel jsem. „Znal jsem ho jako toho nejlepšího mezi námi. Vím, že by to byl nejskvělejší císař, jakého tahle země kdy poznala. Ale to není důvod mojí nenávisti, Severane. Nenávídím vás proto, že jsem Nadějného znal jako svého přítele a vy jste ho zabil.“

Pak jsem rozzlobeně odkráčel a vystoupal po schůdcích na palubu. Snad poprvé v životě jsem si přál být válečníkem, mít paže samý sval a srdce jako z kamene. Přál jsem si moci tasit meč a vykonat krvavou pomstu. Jenže to nebylo nic pro mě. Byl jsem sice štíhlý, ale ne silný, byl jsem pohotový, ale nikoli bezcitný. Zkrátka žádný válečník. A nepřislušelo mi vykonat pomstu. Pro svého přítele jsem mohl udělat jedině: být svědkem smrti jeho vraha a pořádit o jeho konci zápis k potěše našeho císaře a věčné pravdě našeho archivu.

Zůstal jsem na palubě několik hodin. Stál jsem opřený o zábradlí a pozoroval, jak se nazelenalé vody alpského severního pobřeží mění v sytou modř Erinejského moře poté, co loďmistr začal veslařům udávat rytmus a loď vyplula. Když jsme se dostali do dostatečné vzdálenosti od pobřeží, kapitán přikázal rozvinout hlavní plachtu, načež naše rychlost ještě stoupla. Ostrá předlodi si razila cestu mírnými vlnkami a předlová figura, tradiční meldenejská socha okřídleného hada, jednoho z bezpočtu jejich mořských božstev, se svými vyceněnými zuby zakusovala do vodní tříště. Když po dvou hodinách veslování loďmistr vyhlásil přestávku, muži zatáhli vesla a odpochovali se najíst. Na palubě zůstal denní hlídač, který měl na

starosti ovládní lanoví a další nikdy nekončící činnosti provázející život na lodi. Několik mužů mi věnovalo jeden či dva pohledy, ale nikdo se se mnou nedal do řeči, za což jsem jim byl vděčný.

Když jsme z přístavu urazili několik námořních mil, výkřik z hlídkového koše nás upozornil na černé ploutve protínající zvlněnou hladinu. „Kosatky!“

Pohybovaly se tak rychle, že jsem je ani nedokázal spočítat. Občas se některá z nich vynořila na hladinu, vypustila oblak vodní tříště a hned zase zmizela pod vodou. Teprve když jsme k nim připluli blíž, plně jsem si uvědomil, jak jsou obrovské. Na délku měly přes dvacet stop. Už dřív jsem v jižních mořích viděl delfíny, stříbrná hravá stvoření, která se dokázala naučit jednoduché triky. Kosatky ale byly jiné, jejich mohutné tmavé siluety míhající se pod vodou na mě působily až hrozivě, jako připomínka lhostejné krutosti přírody. Lodníci to však zjevně vnímali jinak, pokřikovali na ně od zábradlí, jako by zdravili staré kamarády. Dokonce i kapitán aspoň na chvíli odhodil svůj věčně zamračený výraz.

Jedna z kosatek vyskočila v působivém závoji mořské pěny nad hladinu, zatočila se ve vzduchu a dopadla zpátky do vody tak tvrdě, až to otrásllo lodí. Meldenejci řvali nadšením. Milý Seliesene, pomyslel jsem si, jakou báseň bys asi napsal k uctění takové krásy.

„Jsou pro ně posvátné.“ Když jsem se otočil, uviděl jsem, že vedle mě stojí u zábradlí Vrah Nadějného. „Věří, že když nějaký Meldenejec zemře na moři, kosatky jeho duši donesou až do nekonečného oceánu za hranici světa.“

„Jenom pověry,“ odfrkl jsem si.

„Vaši lidé mají také své bohy, ne snad?“

„Moji lidé ano, ale já ne. Bohové jsou jen mýty, pohádky pro děti.“

„S takovými slovy by vás v mojí zemi přivítali s otevřenou náručí.“

„Teď však nejsme ve vaší zemi, Seveřane. A jak doufám, nikdy se do ní ani nepodívám.“

Z moře vyskočila další kosatka, vznesla se snad deset stop nad hladinu a pak se zase zanořila. „Ale je to zvláštní,“ uvažoval Al Sorna. „Když jsme se tudy plavili my, kosatky si našich lodí nevšímaly a šly jen za Meldenejci. Možná vyznávají stejnou víru.“

„Možná,“ odvětil jsem. „Nebo oceňují jídlo zadarmo.“ Kývl jsem směrem k přídi, odkud kapitán házel do moře lososy. Kosatky je chytaly tak rychle, že jsem je ani nestačil sledovat.

„Proč jste tady, lorde Verniere?“ zeptal se Al Sorna. „Proč vás sem císař poslal? Nejste přece žádný vězeňský dozorce.“

„Císař laskavě vyhověl mé žádosti, abych mohl přihlížet vašemu souboji. A po něm samozřejmě doprovodit lady Emeren domů.“

„Chcete vidět moji smrt.“

„Jsem tady proto, abych tuto událost zapsal pro císařský archiv. Jsem přece císařský kronikář.“

„To už o vás vím. Můj žalárník Geriš velmi obdivoval vaši kroniku o válce s mým lidem. Tvrdil, že to je nejlepší dílo celé alpirské literatury. Na muže, který tráví život ve vězení, toho znal opravdu hodně. Celé hodiny sedával před mojí celou a předčítal mi stránku za stránkou, hlavně o bitvách, ty se mu hodně líbily.“

„Pečlivý průzkum tématu je klíčem k práci historika.“

„Škoda, že vy jste to celé popletl.“

Znovu jsem zalitoval, že nemám sílu válečníka. „Popletl?“

„Hodně.“

„Aha. Byl byste tak laskav a popsal mi ze svého barbarského pohledu, které části byly tak popletené?“

„Podrobnosti jste měl většinou správně. Až na to, že jsem podle vás velel Vlčí legii. Ve skutečnosti to byl Tricátý pátý pěší regiment, známý mezi vojáky jako Vlčí běžci.“

„Jakmile se vrátím do hlavního města, postarám se, aby co nejrychleji vyšlo opravené vydání,“ odsekl jsem suše.

Al Sorna zavřel oči a ponořil se do vzpomínek. „Invaze krále Januse na severní pobřeží byla pouhým prvním krokem v jeho velkém plánu, kterým bylo dobytí celého císařství.“

Byla to doslovná citace. Jeho paměť mě ohromila, ale současně jsem cítil, že tím chce poukázat na nějakou další chybu. „Pouhé konstatování. Přišli jste nám ukrást naši zemi. Janus byl šílenec, jestli si myslel, že mu něco takového může vyjít.“

Al Sorna zavrtěl hlavou. „Přišli jsme dobytý přístavy na severním pobřeží. Janus chtěl ovládnout obchodní cesty v Erinejském moři. A nebyl to žádný šílenec. Byl starý a zoufalý, ale ne šílený.“

Litost, kterou jsem slyšel v jeho hlase, mě překvapila. Janus byl přece velký zrádce, byla to součást příběhu Vraha Nadějného. „A jak je možné, že tak dobře znáte jeho úmysly?“

„Pověděl mi o nich.“

„Pověděl vám o nich?“ To mě rozesmálo. „Rozeslal jsem tisíce dopisů s otázkami všem velvyslancům a vysoce postaveným mužům v království, na něž jsem si dokázal vzpomenout. A těch několik, kteří se obtěžovali mi odpovědět, se shodlo na jediné věci: Janus se nesevěřil se svým plánem nikomu, dokonce ani svojí rodině.“

„A přesto tvrdíte, že chtěl dobýt celou vaši zemi.“

„To je pouhá dedukce opodstatněná dostupnými důkazy.“

„Opodstatněná možná, ale špatná. Janus měl srdce krále, tvrdé a chladné, když bylo třeba. Ale nebyl hamižný ani to nebyl žádný snilek. Dobře věděl, že království nedokáže shromáždit tolik mužů ani financí, aby dokázalo dobýt celé císařství. Šli jsme po přístavech. Podle něj to byla jediná cesta, jak naší zemi zajistit budoucnost.“

„Proč by něco takového prozrazoval právě vám?“

„Měli jsme... takový zvláštní vztah. Pověděl mi spoustu věcí, které by neřekl nikomu jinému. U některých jeho rozkazů jsem žádal vysvětlení předtím, než jsem je uposlechl. Ale občas si prostě jen potřeboval s někým promluvit. I králové se někdy cítí osamocně.“

Cítil jsem, jak ve mně hlodá zvědavost. Ten Seveřan věděl, že lačním po všech informacích, které mi může dát. Můj respekt k němu rostl, stejně jako nenávisť. Zneužíval mě, chtěl, abych sepsal jeho příběh. Proč, to jsem neměl tušení. Tušil jsem, že to má nějakou souvislost s Janusem a soubojem, který ho čekal na ostrovech. Možná se jen potřeboval před svým koncem vyzpovídat, zanechat po sobě pravdivé svědectví o svém životě, aby do historie vstoupil i jinak než jen jako Vrah Nadějného. Byl to jeho poslední pokus napravit pověst svoji i svého krále.

Protahoval jsem ticho mezi námi, pozoroval kosatky, dokud nesežraly všechny lososy a nezmizely na východě. Nakonec, když se slunce začalo sklánět k obzoru a stíny se prodlžovaly, jsem ho vyzval: „Tak vyprávějte.“